

Una esperança sense fronteres

Davant els desafiaments globals, els escenaris tràgics que afecten el planeta i les notícies que ens arriben, sembla que tot s'alii per deixar-nos sense alè, enfosquint l'horitzó. L'esperança apareix com un bé fràgil, gairebé un miratge. Per això és natural fer-se aquesta pregunta: ¿podem encara *esperar* un futur millor per a la humanitat, o estem condemnats a la resignació?

En aquesta circumstància ens pot ajudar el pensament del filòsof alemany Ernst Bloch (1885-1977): "l'esperança no és una il·lusió passiva, sinó un 'somni endavant', un principi actiu que anticipa allò que encara no s'ha donat. Està vinculada a la idea que el futur és obert i modificable, no predeterminat"¹.

És així com cadascun de nosaltres *pot continuar esperant*, com qui somia amb els ulls oberts. Si sabem mirar amb atenció, podem entreveure l'alba d'un nou despertar que ja és present. La veiem en la passió educativa d'una mestra, en l'honestedat d'un emprenedor, en la rectitud de qui administra amb integritat, en la fidelitat d'una parella, en l'abraçada d'un infant, en la cura d'una infermera, en la paciència d'una àvia, en el coratge de qui resisteix pacíficament a la violència, en l'acollida d'una comunitat.

D'una manera especialment profunda, ens parla d'esperança el testimoni dels infants que viuen enmig de la guerra, on troben espais protegits per preservar el futur. Així ho mostren els dibuixos realitzats per les nenes i els nens que participen en els programes de suport psicosocial de *Save the Children*. Entre llapis i colors, hi emergeixen somnis de ser metges, escriptors o dissenyadors de moda... Aquests espais segurs on es troben els ofereixen un entorn per jugar, expressar-se i imaginar un futur més enllà del conflicte. Els treballs van ser difosos amb motiu del Dia Mundial de la Salut Mental, el passat 10 d'octubre de 2025, i testimonien la resiliència dels més petits davant la guerra².

I no menys important, trobem esperança en milions de persones arreu del món —infants, joves, adults i avis— que, colpits per malalties greus, afronten amb força, tenacitat i resiliència el repte de superar l'obstacle que la vida els ha posat al davant. Quina valentia i quina lliçó d'amor per la vida ens ofereixen aquestes persones!

Aquests signes petits i quotidians ens recorden que l'esperança no és una il·lusió, sinó una força real, fruit de l'amor que s'irradia i que és capaç de transformar la societat pas a pas.

Tothom té set d'esperança, tant els qui són a prop com els qui són lluny (físicament, existencialment o culturalment). Aquesta idea ens convida a no quedar-nos quietes, sinó a fer un pas per portar esperança a qui la necessita i ha perdut el sentit de la vida. Acostem-nos-hi amb un gest d'atenció, fent-nos propers, duent-hi el nostre amor amb delicadesa i gratuïtat. Són molts els qui ho esperen, i estem cridats a arribar-hi.

¹ Ernst Bloch (1885-1977), *Das Prinzip Hoffnung* (1954-1959)- "El principio de esperanza" (ed. castellana)

² <https://www.cittanuova.it/multimedia/i-sogni-dei-bambini-di-gaza-tra-guerra-e-colori>

Com escriu el poeta congolès Henri Boukoulou: «[...] Oh, divina esperança! Vet aquí que, en el sanglot desesperat del vent, es dibuixen les primeres frases del poema d'amor més bell. I demà... és l'esperança!»³.

³ Cf. AA.VV. Poeti Africani Anti-Apartheid, I vol., Edizioni dell'Arco, Milano, 2003.